

ἀναθεμάτισμα τό, σύνθηθ. ἀναθεμάτισμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀνεθεμάτισμα Ἰακ. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθεματίζω.
Ὁ νὰ ἀναθεματίζῃ τις, ἡ ἀρὰ τοῦ ἀναθέματος ἐνθ' ἀν.: Τ' ἀναθεμάτισμαν τρανὸν ἁμαρτία ἐν' (μεγάλη ἁμαρτία εἶνε) Τραπ. Χαλδ. || Φρ. Βάνω ἀναθεματίσματα (ἀναθεματίζω) Κρήν. Συνών. ἀναθεμάτι, ἀναθεματία, ἀναθεματίδι, ἀναθεματισμός. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀναθεμάτισμα Πελοπ. (Ἀχαΐα Καλάβρυτ.) Ἀναθεμάτισμα Θεσσ. Ἀναθεματίσματα Θεσσ. (Πήλ.)

ἀναθεματισμός ὁ, Κρήτ. — Λεξ. Δεξ. Βλαστ. 490
Ὁ μεταγν. οὐσ. ἀναθεματισμός.
Ἀναθεμάτισμα, ὁ ἰδ.: Σ τὴ γεφαλὴ σου νὰ ν' οἱ γ-ἀναθεματισμοὶ ποῦ κάνεις γιὰ τὸ κωπέλλι μου! (ἀρὰ) Κρήτ.

***ἀναθεματιστὸς** ἐπίθ. ἀναθεμακιστὲ Τσακων.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθεματίζω, παρ' ὃ καὶ ἀναθεμακίζου, ὅθεν τὸ ἀναθεμακιστέ.
Ὁ ἐπισύρας ἐναντίον ἑαυτοῦ τὸ ἀνάθεμα, ἐπάρατος, ἐξώλης. Συνών. ἀναθεματισμένος (ἰδ. ἀναθεματίζω).

ἀναθεματίστος ἐπίθ. Πόντ. (Ἀργυρόπ.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναθεματιστὸς τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόννου. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.

Αὐτὸς ποῦ εἶθε νὰ μὴ ἔχει ἀναθεματισθῇ! εὐφημητ. ἀντὶ τοῦ ἀναθεματισμένου: Ἀναθεμάτιστον, χωρὶς νὰ ῥωτᾷ με ἐπῆεν κ' ἐποίκεν τὴ δουλείαν! (ὁ ἀναθ., χωρὶς νὰ μὲ ἐρωτήσῃ ἐπῆγε καὶ τὴν ἔκαμε τὴ δουλειά).

ἀναθεματίστρα ἡ, Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Ἀνδρ. Ρόδ. κ. ἄ. ἀναθεματίστρα Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. Λέσβ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθεματίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Σωρὸς λίθων συσσωρευθέντων εἰς μέρος, ὅπου ἐτάφη κακοῦργος εἰς αἰώνιον αὐτοῦ ἀνάθεμα, ἡ ὅπου ἔγινε φόνος πρὸς ἀναθεματισμὸν τοῦ φονέως. Ἐκαστος διαβάτης ρίπτει ἓνα λίθον ἐκεῖ ἐπιλέγων τρεῖς ἀνάθεμά τον ἢ Θεὸς σ' χωρέσῃ τὸ σκοτωμένο καὶ ἀνάθεμα 'ς τὸ φονεά! Συνών. ἀνάθεμα 2, ἀναθεματούρι, λιθοσωρειά, τροχάλι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀνδρ. Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Ἰμβρ. Ρόδ.

ἀναθεμάτος ὁ, ἀναθεμάτον Πελοπ. (Βούρβουρ.) ἀναθεμάτος Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. Πελοπ. (Βούρβουρ. Γορτυν. Κυνοῦρ. Μάν.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ. ἀναθεμάτους Ἡπ. ἀναθεμάτο τό, Πελοπ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀνάθεμά τον! Διὰ τὸν σχηματισμὸν μιᾶς λέξεως ἐκ δύο ἢ περισσοτέρων, οἷον κάμε δουλειὰ -καμουλειὰ-καλειὰ, κακὸ χρόνονά 'ξη-κακοχράχη κττ. πβ. Γ'Χατζιδ. ΜΝΕ 1,198.

1) Ὁ διάβολος (ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν ἄξιος ἀναθέματος) Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. Πελοπ. (Βούρβουρ. Γορτυν. Κυνοῦρ. Μάν.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ.: Ὁ ἀναθεμάτος θὰν τὸν πῆς ἂ θὰν τὸν μελετήσῃς (ἐνν. τὸν διάβολον) Ἰόνιοι Νῆσ. Τί σοῦ κάνει ὁ ἀναθεμάτον! Βούρβουρ. || Φρ. Νὰ τρώς κί ὁ ἀναθεμάτος νὰ τὰ παίρῃ! (ἀρὰ) Γορτυν. Νὰ πᾶς 'ς τὸν ἀναθεμάτον! Ἡπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναθεματισμένος 2 (ἰδ. ἀναθεματίζω). 2) Ἀρσ. καὶ οὐδ., τὸ δαιμόνιον καλικάντζαρος Πελοπ. (Βούρβουρ. Γορτυν. Κυνοῦρ. κ. ἄ.): Ὁ ἀναθεμάτος πάει καὶ χώνεται ὁλοῦθε Βούρβουρ. Θέλουνε νὰ τὸν γκρεμίσουνε τὸν κόσμον οἱ ἀναθεμάτοι Γορτυν. Τ' ἀναθεμάτο ἔβαλε τοῖς φωνῆς νὰ ῥθοῦνε τὰ συντερόφια του Πελοπ.

ἀναθεματούρι τό, Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀναθ-θεματούριν Κύπρ. — Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 2,83
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάθεμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦρι.

Σωρὸς λίθων σχηματιζόμενος εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος ἢ καὶ ἀλλαχοῦ εἰς ἐκδήλωσιν κατάρας τοῦ ἀδικήσαντος. Ἐκαστος διαβάτης ρίπτει εἰς τὸν τόπον τοῦτον ἓνα λίθον ἐκφωνῶν ἀνάθεμα! ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Κρατοῦν σε μέσα 'ς τὸ χωρὸν τέλεια γιὰ ποιοῦριν ἰθαὶ γιὰ μισιὸν σου ταπισὼν ἐν' τ' ἀναθ-θεματούριν (ποιοῦριν = ἀπόρριμα, ταπισὼν = κατόπιν) Δλιπέρτ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναθεματίστρα.

ἀναθερμαίνω Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,241 Μέσ. ἀναθερμαίνομαι ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,72.

Τὸ ἀρχ. ἀμάρτ. ἀναθερμαίνω, δι' ὃ πβ. τὸ παρ' Ἀριστοτ. ἀναθερμαίνομαι.

1) Παρέχω εἰς τι θερμότητα, καθιστῶ τι θερμὸν Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἀν.: Ἀναθερμαίνει τοῖς καρδιῆς μὲ τὸ ζωηρὸ κίνημα τοῦ ἐρχομοῦ της. 2) Μέσ. αἰσθάνομαι θερμότητα, ζωογονοῦμαι ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν.: Ποίημ. Καὶ τὴν αὐγούλλα τὸ φιλοῦν μόλις τοῦ ἡλίου οἱ ἀχιτῖδες κ' ἐκεῖνο ἀναθερμαίνεται καὶ ξεπαγώνει ἀγάληα. Συνών. ζεσταίνω.

ἀναθετὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀναετὸς Ἰακρ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθέτω. Περὶ τῆς ἀποβολῆς τοῦ θ μεταξὺ φων. εἰς τὸν τύπ. ἀναετὸς ἰδ. Γ'Χατζιδ. ΜΝΕ 2,419.

Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀναδέχεται τις ἐκ τῆς κολυμβήθρας τοῦ βαπτίσματος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναδεχτός 1.

ἀναθέτω λόγ. κοιν. ἀναθήκω Πόντ. (Κερασ.) ἀναθέκω Πόντ. (Ματζούκ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνατίθημι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Ὁ τύπ. ἀναθήκω ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀορ. ἀνέθηκα.

1) Ἐπιφορτίζω τινὰ μὲ τὴν διεξαγωγὴν ὑποθέσεως ἢ ἐργασίας τινὸς λόγ. κοιν.: Σοῦ ἀναθέτω αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι. Μοῦ ἀνέθεσε πολλὰς δουλειὰς καὶ δὲν ξέρω ἀποποῦ ν' ἀρχίσω πρῶτα. Τοῦ ἀνάθεσα νὰ μοῦ βρῇ ἓνα ὑπάλληλο. Πβ. ἀρχ. ἀνατίθημί τινί τι, Ἀριστοφ. Νεφ. 1452 «ταυτὶ δι' ὑμᾶς, ὦ νεφέλαι, πέπονθ' ἐγὼ | ὑμῖν ἀναθεῖς ἅπαντα τὰμὰ πράγματα». 2) Ἐπιρρίπτω κατὰ τινος ὀνειδισμούς, ὀνειδίζω Πόντ. (Κερασ. Ματζούκ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Παροιμ.

Κάθεται πομπὴ 'ς σὴ δέβαν κ' ἐνεθέκ'εν τοὶ δαβάτας (ἐκάθητο ἡ πομπὴ εἰς τὴν διάβασιν καὶ ὠνειδίζε τοὺς διαβάτας. Ἐπὶ ἀναιδούς ψέγοντος τοὺς ἄλλους δι' ἐλαττώματα, τὰ ὅποια ἔχει καὶ ὁ ἴδιος καὶ μάλιστα εἰς μεγαλύτερον βαθμόν. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχοῦ τοῦ Πόντ.) Ματζούκ.

***ἀναθεώνω**, μέσ. ἀναθεώνομαι Πελοπ. (Μάν.) ἀναθεοῦνομαι Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. θεώνω.

1) Ἐχω μεγάλην τρικυμίαν, κυματοῦμαι, ἐπὶ θαλάσσης (τῆς ὁποίας τὰ κύματα ἀνέρχονται οἷονεὶ μέχρι τοῦ Θεοῦ): Ἀσμ.

Ἀι-Δημήτρι ἀφέντη μου, | πῶς δὲ βοήθησες κ' ἐσὺ μέσ' 'ς τοῦ Τσιρίγον τὸ νησί | π' ἀναθεοῦθ' ἡ θάλασσα κ' ἔστησε κύματα χοντρά!

β) Ἐξανίσταμαι, ἐξεγείρομαι κατὰ τινος ἀπειλητικῶς.

2) Κάμνω ἐμετόν. Συνών. ἀναγοσυλιάζω 4, ἀνακερώνω, ξερώνω.

ἀναθιβάλλω Κρήτ. κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀναθ-θιβάλλω Κάσ. ἀνανθιβάλλω Ἀμοργ. ἀνε-

